

Joachim Fridrikh
4¹/₂ PRIJATELJA
i TAJNA
SEDMOG
KRASTAVCA

Naslov originala:

Joachim Friedrich, 4 1/2 Freunde und das Geheimnis der siebten Gurke

Friedrich, 4 1/2 Freunde und das Geheimnis der siebten Gurke

© 1999 by Thienemann Verlag

(Thienemann Verlag GmbH), Stuttgart / Wien

Illustrations © Regina Kehn

Copyright © 2012. za srpsko izdanje "Ružno pače"

Izdavači:

Ružno pače

Bulevar oslobođenja 26, Novi Sad

Mono i Manjana – suizdavač

Gospodara Vučića 245, 11000 Beograd

Glavni i odgovorni urednik:

Nebojša Burzan

Tehnički urednik:

Ivana Todorović

Lektura i korektura:

Milan Žurić

Za izdavača:

Miroslav Josipović i Nenad Atanasković

ISBN 978-86-7608-119-6

Ova knjiga se ne sme umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kom obliku i bilo kojim sredstvom, ni u celini, niti u delovima, bez izričite pismene dozvole autora i izdavača, niti se, bez izričite pismene saglasnosti izdavača, sme distribuirati ili umnožavati na bilo koji drugi način i bilo kojim drugim sredstvom. Sva prava objavljivanja ove knjige zadržavaju autor i izdavač, shodno odredbama Zakona o autorskim i srodnim pravima.

Joachim Fridrikh
**4¹/₂ PRIJATELJA
i TAJNA
SEDMOG
KRASTAVCA**

Ilustracije:
Regina Ken
Prevod:
Ana Kiš

Ružnopače

Beograd, 2012.

Sadržaj

Prvi krastavac	7
Drugi krastavac	23
Treći krastavac	41
Četvrti krastavac	57
Peti krastavac	74
Šesti krastavac	90
Sedmi krastavac	105
Salata od krastavaca	119

Prvi krastavac

e smeš opet da zabrljaš nešto na kontrolnom iz matematike, inače ćeš ponavljati razred. Rotkvice, nadam se da ti je to jasno?

Lepo je imati tako saosećajnu sestru bliznakinju.

– To znam i bez tebe! – izderao sam se na nju, iako je ona poslednja na koju bi trebalo da budem kivan, naprotiv. Ona se, kao i prethodna tri dana, i ovog popodneva odvojila od svog voljenog računara da bi meni objasnila kako se računaju procenti.

– Izvini, Štefi – dodao sam, pre nego što je stigla da se pobuni – ali ja jednostavno ne razumem kako to da si ti tako dobra u matematici, a ja tako loš. Ipak smo mi blizanci!

– Da, ali dvojajčani – odgovori Štefi smireno. – Oni su ponekad različitiji nego obična braća i sestre. Kod nas se to vidi već po razlici u visini.

Opet je, nažalost, bila u pravu. Ja sam za glavu niži od nje. Tako sam i dobio nadimak Rotkvice. Mi se

prezivamo Rademaher, pa je nekim šaljivdžijama iz mog razreda palo na pamet kako je mali Rademaher, u stvari, Rotkvica.¹

Nisam presrećan zbog tog nadimka, ali nema više smisla da se protiv njega borim.

– Osim toga, nije tačno da ne znaš! – podviknu ona.

– Upravo smo uradili barem deset zadataka i nisi napravio nijednu grešku.

– Znam – uzdahnuo sam. – Kada sam ovde, dobro mi ide, ali čim počnem da radim kontrolni zadatak, sav se uznemirim i više ništa ne znam.

Štefi ustade. – Batice, ne smeš da budeš toliko plašljiv. Pri tom, ne govorim samo o strahu od kontrolnog iz matematike.

Ćutao sam, jer znam da je i u tom pogledu u pravu. Plašim se od svega i svačega: od paukova, od onih razvijotki iz drugog razreda, od nastavnika, od toga da će se mama i tata naljutiti na mene ako opet dobijem lošu ocenu iz matematike, pa čak i od mraka. Takav sam bio još u vrtiću, a takav sam i sada.

Štefi kao da mi je pročitala misli. – Prestani da mozgaš, Rotkvice. Iako si ponekad pravi plašljivko, svi znamo koliko vrediš. Hajde, idemo do bašte. Moramo da nahranimo Lepotana.

Smesta sam ustao. – Što se mene tiče, može. Ne mogu više da gledam ove glupave zadatke.

– Tako je! – obradovala se moja sestra. – Jednostavno zaboravi na kontrolni! Ionako ga imamo tek sledeće nedelje.

Već sledeće nedelje! Nije mi dobro.

1) Igra reči u nemačkom: das Radieschen (rotkvica) i Rademacher (prezime). (Prim. prev.)

Ni na putu do bašte nisam uspevaao da se oslobodim misli o kontrolnom. Procenti su mi se vrzmali po glavi, kao mala čudovišta. Tek me je Fridhelm spasao od njih.

– Ej, čoveče, ej! – doviknu nam još izdaleka. – Mislio sam da ste već odavno kod Lepotana. Sigurno je gladan!

– Neće umreti od gladi – uzvрати mu Štefi kada nam je on skroz prišao. – Morali smo da vežbamo za kontrolni iz matematike. Zato nismo stigli da se na vreme pobrinemo za malog žderonju.

– Kontrolni iz matematike! – viknu Fridhelm. – Auh, čoveče, Rotkvice, to će za tebe biti trenutak istine!

– Je l' moramo o tome?

– Hej, šta to nosaš sa sobom, Fridhelme? – prekide nas Štefi. – Neki poklon?

Tek tada sam primetio da Fridhelm ispod miške nosi paketić umotan u ukrasni papir.

On ga čvršće pritisnu uz sebe. – Da, to je poklon. Iznenadenje za Lepotana!

Kad god Fridhelm spomene Lepotanovo ime, oči mu zasijaju. Lepotan je naš pas. Zapravo, Fridhelmov je. Njih dvojica su se sreli iza kanti za đubre i od tada su nerazdvojni. Pošto ni Fridhelm, ni mi, ni Kale nismo smeli da ga zadržimo u kući, smestili smo ga nadomak grada, u baštu Kaletove tetke Hilde i teče Venera.

Lepotan je veoma neobičan pas. Njemu nedostaje pola uha, kao i nekoliko zuba, i verovatno je najveći deo svoga života proveo na ulici. Izgleda kao lajava četka za toalet, a kada se uzbudi, umesto da laje, on zviždi. Uprkos tome, ili možda baš zbog toga, svima nam je prirastao za srce.

– Mogu li da vidim? – upita ga Štefi, istegnuvši vrat.

Fridhelm još čvršće pritisnu paketić uz sebe. – Ej, čoveče, ej! Već sam vam rekao, to je iznenađenje!

Štefi se pesnicama podboči o kukove. – Čoveče, Fridhelme! Zašto si takav? To treba da bude iznenađenje za Lepotana, a ne za nas!

– 'Ajde dobro – promrmlja Fridhelm. – Vama mogu da kažem. To je novi baštenski patuljak.

– Zнала sam! – ciknu Štefi. – Zar ne misliš da malo preteruješ?

Fridhelm napući donju usnu. – Ne mislim! Da nam Lepotan nije pomogao u rešavanju poslednjeg slučaja, onda...²

– Prekini! – upade mu Štefi u reč. – Ne mogu to više da slušam! Fridhelme, Lepotan je pas, a ne Šerlok Holms!

– Nemaš ti pojma – odgovori on i krenu odlučnim korakom.

Štefi i ja smo išli nekoliko koraka iza njega. Kada je u takvom raspoloženju, bolje je ne obraćati mu se. Kada je reč o Lepotanu, Fridhelm ne shvata ni najbezazleniju šalu. Zapravo, baš je lepo od njega što mu je kupio novog baštenskog patuljka. U svojoj kućici Lepotan je uvek imao dva baštenska patuljka, koje je voleo najviše na svetu. Oni su, osim Fridhelma, bili njegovi najbolji prijatelji. Međutim, jedan od njih je, od našeg poslednjeg slučaja, nestao.

Nismo sigurni kako se to desilo, ali on kao da je u zemlju propao. Fridhelm je ubeđen da ga je njegov pas žrtvovao da bi nas usmerio na pravi trag.

2) Slučaj koji su naši junaci rešavali u prethodnoj knjizi – 4 ½ prijatelja i budni baštenski patuljci. (Prim. prev.)

Krajičkom oka mogao sam da vidim kako se Štefi kezi. Taj njen kez mi je inače išao na živce, ali ovoga puta, potpuno sam je razumeo.

Otkad je baštenski patuljak nestao, Fridhelm tvrdi da je Lepotan „jedan neobično inteligentan pas“, kako uvek kaže, i nemoguće ga je razuveriti u to.

Doduše, i meni su neke stvari, koje je Lepotan tada uradio, bile veoma čudne, ali ipak, on je samo pas!

Kale nas je već čekao na ulazu u tetka Hildinu baštu. – Napokon ste stigli! Poludeću od Lepotana. Verovatno je gladan. Stalno mi skače oko nogu.

Ne obazirući se na njegov komentar, Fridhelm prođe pored Kaleta. Spusti se na kolena pred Lepotanom, koji svog najboljeg prijatelja pozdravi glasnim zviždanjem.

– Šta je bilo, mališa? Jesi li gladan? Zli Kale ti ništa nije dao da jedeš?

Kale razrogačenih očiju pogleda u Štefi i mene.

– Ne obraćaj pažnju – reče Štefi. – I ne pitaj ga šta je u paketiću.

– Zašto? – zanimalo je Kaleta. – Da ne pakuje sada i hranu za Lepotana u ukrasni papir?

Fridhelm mu uputi pogled pun prezira i sa Lepotanom nestade iza senice, koja se nalazila u sredini tetka Hildine bašte.

Ubrzo su se odatle začuli čas glasan lavež, čas zviždanje, a onda se pojavio Lepotan. U ustima je nosio svog novog plastičnog baštenskog patuljka na kojem su se prelivale sve dugine boje. Patuljak je u ustima imao plastičnu lulu, na glavi je, umesto kape sa obešenom pufnom na vrhu, nosio karirani detektivski šešir, dok je u ruci, umesto lopate ili grablji, držao ogromnu plastičnu lupu.

Nekoliko puta je protrčao između naših nogu, kako bi i nas dolično zadivio veličanstvenim poklonom koji je dobio. Zatim ga je pažljivo odložio pored sebe i navaglio na činiju za hranu, koju je, u međuvremenu, Štefi napunila.

Kada se i Fridhelm konačno pojavio, blistao je poput novopečenog tate.

– I, šta kažete?

– Šta bi trebalo da kažemo? On je tako prelepo... šaren – reče Štefi.

– Jeste, zar ne? – zračio je Fridhelm. – I Lepotanu se sviđa. Pronašao sam ga u novoj prodavnici *Sve za baštu*. Skoro ceo džeparac sam dao za njega. Nadam se da ga niko neće ukrasti.

Dok smo Štefi i ja grčevito pokušavali da suzdržimo smeh, Kale je zaprepašćeno blenuo u Lepotanovu novu igračku.

– Fridhelme, zašto si to uradio? – upita ga tiho.

– Kako to misliš? – zbunio se Fridhelm. – Zašto sam Lepotanu kupio baštenskog patuljka? Od slučaja sa Hassom i Linkeom, imao je samo jednog.

– To znam! Ne interesuje mene zašto si Lepotanu kupio baštenskog patuljka! Mene interesuje zašto si mu kupio baš *ovog*?! – Kale zaurla odjednom i ispruži ruku ka Lepotanovoj novoj šarenoj igrački.

Fridhelm se na sekund zabezegnuto zagleda u Kaleta. – Kakvo je to glupo pitanje? – viknu zatim. – To bi barem tebi trebalo da bude jasno! On je u našem fazonu. Na kraju krajeva, imamo detektivsku agenciju!

Kale dođe do Fridhelma, stavi mu ruke na ramena i pogleda ga u oči.

– Fridhelme – reče gotovo preklinjući. – *Kale & Co.*³ je ozbiljna detektivska agencija, a jedna ozbiljna detektivska agencija nije u fazonu plastičnih patuljaka koje liče na Šerloka Holmsa!

Kale je bio u svima nama dobro poznatom raspoloženju. On je osnovao detektivsku agenciju *Kale & Co.* i neprestano je bio u potrazi za spektakularnim slučajevima. Činjenica je da smo do sada naišli na nekoliko uzbudljivih slučajeva. I pored toga, bili smo daleko od velikih detektiva, kako nas je, a pre svega sebe, Kale video.

– Ej, čoveče, ej! – uzviknu Fridhelm. – Već si mi se popeo na glavu sa tom svojom detektivskom agencijom! Osim toga, da nije bilo Lepotana, ne bismo nikada rešili slučaj sa gospodinom Linkeom i Hasom! Zbog toga je čak i krajnje nesebično žrtvovao svog baštenskog patuljka. Najmanje što možemo da učinimo jeste da mu ga zamenimo. Ionako mi je teško što sam sâm morao da ga platim!

– Ne misliš valjda da bih ti dao još i novac za ovaj odvratni plastikaner? I shvati već jednom, Fridhelme, Lepotan nije pametan pas. On je sladak, ali glup!

E, sada ga je Kale dirnuo u najosetljivije mesto.

– Ej, čoveče, ej! Nego šta, nego je pametan! Svakako ima više u glavi od tebe! Bez njega sto posto ne bi primećio da sa Linkeom nešto nije u redu!

Sto posto? U čemu je ono razlika između „od sto“ i „do sto“?

Pitao sam se da li Fridhelm i Kale imaju pametnija posla nego da se svađaju oko toga da li je Lepotan pametan

3) Kale and Company (engl.) – Kale i kompanija. (Prim. prev.)

ili nije. On je naprosto naš Lepotan i meni je to dovoljno.

– Nego, ozbiljni detektive – Štefi prekide moje misli. – Kakvim to papirom sve vreme mašeš?

I ja sam primetio veliki beli list papira u Kaletovim rukama, ali nisam se usudio da ga za njega pitam.

Istog trena, Kaletov izraz lica se promeni.

– Ma – oklevao je. – Moja tetka Hilda i teča Verner su otputovali na nekoliko dana.

– Aha – reče Štefi. – Pa?

– Ova bašta je njihova. Tačnije, oni su je zakupili.

– Daaa! – zakrešta Štefi. – To već znamo!

Čudno je to sa Kaletom. Njegovo samopouzdanje je neuništivo, čak i kada napravi budalu od sebe. Međutim, čim mu se Štefi obrati određenim tonom, kao na primer sada, on se toliko zbuni da izgleda kao da će svakog časa propasti u zemlju.

Šta bih dao da sam u ovom pogledu barem malo sličniji sestri.

– Ma... – ponovi Kale zamuckujući – radi se o tome da su me oni zamolili da im malo pričavam baštu.

– To i dalje ne objašnjava ovaj papir, Kale.

Što je Kale više oklevao, to sam ja postajao sve zna-
tiželjniji. I Fridhelm je već zavirivao preko Kaletovih ramena, čak se i Lepotan odvojio od svoje činije sa hranom i gledao u njega. U jednom je Fridhelm sigurno bio u pravu: Lepotan je zaista jedan neobičan pas.

Kale duboko uzdahnu. – To je osmatrački plan – reče najzad i pruži Štefi papir.

Čim ga je uzela, Fridhelm i ja smo se stvorili kraj nje u želji da pročitamo šta tu tako tajanstveno piše.

Na prvi pogled mi gotovo ništa nije bilo jasno.

Osmatrački plan: UG „Baštenjak“

Predmet posmatranja	Dan						
	Petak	Subota	Nedelja	Ponedjeljak	Utorak	Sreda	Četvrtak
Senica	√	√					
Baštenska ograda	√	√					
Kućica za psa	√	√					
Lepotan	√	√					
Stabla trešnje	√	√					
Stabla jabuke	√	√					
Jagode	√	√					
Ribizle	√	√					
Krompir	√	√					
Divlje Hilde	√						
Paradajz	√	√					
Ruže	√	√					
Geranije	√	√					

– Ej, čoveče, ej! Šta je to?

– Već sam vam rekao! Osmatrački plan. Jedino ova-ko mogu tačno da utvrdim da li nešto nedostaje iz bašte. Svakog dana proverim svaki objekat posmatranja i otkaćim one koji su još uvek tu. Kao što vidite, to sam juče uradio, a danas sam taman završio kada ste vi došli.

– Lepotan je objekat posmatranja? Ej, čoveče, ej!

– Bravo, Kale – reče Štefi, svim silama se trudeći da ostane ozbiljna. – Na taj način možeš sa sigurnošću da utvrdiš da, na primer, još uvek niko nije posekao neko stablo, da je senica još uvek u bašti i da Lepotan nije pobegao. Sada još samo moraš da dodaš na spisak plastičnog baštenskog patuljka koji liči na Šerloka Holmsa.

– Ako se takav spisak već pravi, onda mora da bude potpun – branio se Kale. – To je profesionalno!

– A šta je Divlja Hilda? – pitao sam. – I zašto je danas nisi otkao?

– Pa, to je jasno – objasni Fridhelm. – Zato što je ona sa tečom Vernerom otišla na odmor.

E, to je prešlo svaku meru! Zaboravio sam i na kontrolni iz matematike i na opomenu i sve školske brige, i toliko sam se zasmejao da sam ostao bez vazduha. Štefi i Fridhelm su mi se skoro istovremeno pridružili, a Kale-tovi obrazi poprimili su jarko crvenu boju.

– Vi ste budale! – prodera se on. – Divlja Hilda nema nikakve veze sa mojom tetkom Hildom! Divlja Hilda je...

Čim se Kale zaustavio, svi smo, kao što smo i počeli, istovremeno prestali da se smejemo.

– Ko je Divlja Hilda, Kale? – pitala je ponovo Štefi.

Prošla je čitava večnost dok Kale nije odgovorio. – To nije osoba. Divlja Hilda, u stvari, Divlje Hilde, to... to su... krastavci.

Bili smo toliko iznenađeni da nismo mogli ni da se nasmejemo.

– Ej, čoveče, ej! Krastavci?

Kale uperi prst u zadnji deo bašte. Tamo se stvarno nalazilo nekoliko biljaka na kojima su rasli veliki

krastavci. Do sada ih nisam ni primetio. Doduše, nas baš i ne zanima kakvo povrće teča Verner gaji u svojoj bašti.

– Njih je teča Verner sam uzgojio – kaza Kale. – Čak je osvojio i nekoliko nagrada. Oni su njegov ponos i dika. Dao im je ime Divlje Hilde. Nisam *ja* kriv zbog toga!

– I ti brojiš te krastavce? – zainteresovalo je Štefi.

– Da. Ima dvadeset devet krastavaca na šest biljaka. Već sam vam rekao da su oni teča Vernerov ponos i dika. Stvarno su ukusni! Moja mama ponekad napravi salatu od njih.

– Ej, čoveče, ej! Zašto ih danas nisi otkao na spisku?

– Nedostaje mi jedna Divlja Hilda.

– Molim?

Kale se razmahao rukama. – Čoveče, odlepiću od vaših pitanja! Malo pre sam ih izbrojao i bilo ih je samo dvadeset osam, ali sam, pre nego što jednu proglasim nestalom, hteo još jednom da ih prebrojim. Lepotan mi je, međutim, sve vreme smetao, a onda ste vi došli.

– Kale – obrati mu se Štefi potpuno smireno, iako su joj uglovi usana opet podsmešljivo podrhtavali. – Da li sam dobro razumela? Ti želiš da krastavac proglašiš nestalim? Da li možda želiš da odeš u policiju i prijaviš njegov nestanak?

– Znaš ti dobro šta ja hoću da kažem! – Kale se tako glasno i naglo izdera da mu je pukao glas. – Zabole me za vas! Idem da prebrojim svoje krastavce!

Ukopani u mestu, gledali smo ga kako se provlači i puzi između Divljih Hilda. Samo ga je Lepotan pratio u stopu, trčkarajući oko njega i znatiželjno ga njuškajući.

– Ej, čoveče, ej! Ne mogu da verujem – reče Fridhelm tiho, kako ga Kale ne bi čuo. – Još on tvrdi da je Lepotan glup.

– I? – doviknula je Štefi Kaletu, kada se ponovo uspravio. – Kakav je ishod?

– Isti! Nedostaje jedna!

– Možda si se juče prebrojao? – upitao sam ga.

– Nisam, u to sam siguran. Čak sam pronašao i mesto preloma.

– I, šta zaključuješ na osnovu toga?

– Pa, to je jasno! – Kale je opet imao onaj detektivski pogled. – Jedna Divlja Hilda je ukradena.

– Stvarno misliš da bi neko upao ovde noću samo da bi ukrao jedan krastavac? – upitao sam ga.

– A zašto da ne? U celoj baštenskoj koloniji ne postoji bašta u kojoj rastu ukusniji krastavci. U svakom slučaju, ja bih baštu držao pod budnim okom.

– Ej, čoveče, ej! Nećeš valjda od toga da napraviš slučaj za *Kale & Co.*?

– Zašto da ne? – odgovori Štefi umesto Kaleta. – Već vidim naslov u novinama: „*Kale & Co.* uhvatila krajnje opasnog kradljivca krastavaca! Osim jedne Divlje Hilde, kod njega su pronađena još tri luka i pet stabljika graška!“

– Samo se vi smejte! – uzbudio se Kale. – Ako to nije bila krađa, onda postoji još samo jedno objašnjenje.

– A to je? – zapita Štefi.

– Pojeo ju je Lepotan.

– Ej, čoveče, ej!

– Ne mogu to da zamislim – brzo sam se umešao, da njih dvojica ne bi opet započeli svađu. – Do sada još nisam čuo da psi jedu krastavce.

– Lepotan jede sve – odvrati mu Kale odsečno.

– Povuci to što si rekao, odmah! – povika Fridhelm.

– Neću! – inatio se Kale. – I šta se ti toliko nerviraš, tu sa tim smešnim plastičnim patuljkom.

– Lepotanu se on sviđa! Osim toga, ja sam ga platio! Dakle, šta tebe briga!

– Briga me, jer ću se zbog njega totalno izblamirati! Zar nije dovoljno što imam psa, koji je preglup da bi nanjušio trag?! Ne treba mi još i detektiv od plastike!

– Barem nije toliko glup da broji krastavce i još da tvrdi da ih je neko ukrao!

Verovatno bi se Fridhelm i Kale ozbiljno posvađali da se iznenada na ulazu u baštu nije pojavio neki stariji čovek.

– Zdravo, deco! – doviknuo nam je. – Kakva je to vika?

Kale i Fridhelm su smesta ućutali.

– Zdravo, gospodine Koslovski – otpozdravi Kale.

– Ko je to? – Štefi tiho upita Kaleta.

– To je Ervin Koslovski – došapnu joj on, uputivši se prema kapiji. – On je teča Vernerov prijatelj i predsednik Udruženja baštenske kolonije.

Lepotan je prvi stigao do gospodina Koslovskog i počeo je da skače na njega, mašući repom i zviždeći.

– Molim, mali žderonjo? – smejaio se gospodin Koslovski. – Ti bi opet neku poslasticu, je l' tako? Žao mi je, danas nemam ništa kod sebe.

Čim je to čuo, Lepotan se povukao.

– Poznajete ga? – pitao sam gospodina Koslovskog.

– Naravno, dečače moj! – nasmejao se on. – Njega poznaju svi iz Udruženja. Uvek se iznenadim koliko hrane ovaj mališa uspeva da strpa u sebe.

– Upravo smo o tome razgovarali – reče Kale, gledajući krajičkom oka u Fridhelma.

– Ej, čoveče, ej! Da li ste ikada čuli da pas jede krastavce?

Gospodin Koslovski odmahnu glavom. – Nisam, ali iskreno govoreći, to me trenutno malo zanima. Imam drugih briga.

– Tetka Hilda i teča Verner nisu tu – obavesti ga Kale.

– Znam, Kale. Bio sam u svojoj bašti kad sam začuo viku. Zato sam došao. Hteo sam da vas pitam da li znate kako bih mogao da stupim u kontakt sa Hildom i Vernerom?

– Zašto vas to zanima? – zapita Kale. – Da li se nešto dogodilo?

– Upravo tako. Dobio sam pismo od Gradske uprave. Žele da nam oduzmu bašte.

– Šta?! – vrisnuli smo uglas, kao iz jednih usta.

– Ali, zašto? – zanimalo je Štefi.

– Grad želi da ovo zemljište iskoristi u druge svrhe, kako su *lepo* objasnili.

– Ej, čoveče, ej! Zar oni to smeju?

Gospodin Koslovski tužno klimnu glavom. – Bojim se da smeju. Zemljište na kojem se nalaze bašte pripada Gradu. Udruženje ga je samo zakupilo. Krajem godine ističe ugovor o zakupu. Tako je bilo i ranije, ali do sada bi ga oni uvek bez problema produžavali. Međutim, ovog puta to ne žele da urade.

– Za šta je Gradu potrebno ovo zemljište? – pitao sam.

– Ni oni sami još ne znaju tačno. U pismu, barem, ništa ne spominju. Piše samo da žele „drugačije“ da ga iskoriste. Sutra uveče bi dva službenika trebalo da dođu u prostorije Udruženja. Oni će nam sve objasniti, tako piše u pismu.

– Već sutra?! – iznenadio se Kale.

– Da, zato želim što pre da stupim u kontakt sa Hil-
dom i Vernerom. Oni su jedini, koji o tome ništa ne zna-
ju. Pismo je tek jutros stiglo. Ostale članove udruženja
sam već obavestio, samo njih dvoje nisam. Kako god,
sutra uveče bi morali da budu prisutni. Na kraju kraje-
va, oni su, pored Klarice Zunderman i mene, najduže u
Udruženju.

– Moji roditelji imaju broj telefona od tetke Hilde i
teče Venera – reče Kale. – Ostavili su nam ga za hitne
slučajeve, a ovo jeste hitan slučaj.

Gospodin Koslovski uzdahnu. – U pravu si, Kale.
Možeš li za mene da saznaš broj telefona?

Kale velikodušno odmahnu rukom.

– To nije potrebno, gospodine Koslovski. Mi ćemo
preuzeti slučaj. Obavićemo to umesto vas. Možete se
osloniti na nas.

Osmeš pređe preko lica gospodina Koslovskog. – To
me smiruje. Molim te, reci im da ne želim da im pokva-
rim odmor, ali da bi zaista bilo bolje da sutra budu pri-
sutni.

– Jasno, učiniću to, gospodine Koslovski!

– Hvala, mladiću moj – reče on i potapša Kaleta po
ramenima.

Pratili smo ga pogledom, dok se polako vraćao pu-
tem do svoje bašte. Odjednom sam se strašno razljutio
na one krelce iz Gradske uprave.

– *Mi ćemo preuzeti slučaj* – mumlao je Fridhelm. – Ne
mogu da verujem!

– Opet nešto zvočaš? – napade ga Kale.

– E, sad mi je dosta! – umešao sam se. – Prekinite da
se svađate! Zar nemate pametnija posla? Oni hoće tvojoj

tetki i tvom teći da oduzmu baštu! To znači da će i Lepotan izgubiti svoj dom!

Fridhelm me pogleda izbečenih očiju. – Ej, čoveče, ej! Nisam ni pomislio na to!

Kaletovo lice se smračilo. – To je već samo po sebi loše, ali tetki Hildi i teći Verneru biće još gore. Znam koliko su vezani za svoju baštu. Ne mogu ni da zamislim šta će biti ako im je oduzmu.

– Pa, šta onda čekamo? – upita Štefi. – Idemo do tebe da im telefoniramo.

Nakon što se Fridhelm još srdačnije nego inače rastao od Lepotana, krenuli smo prema Kaletovoj kući da tetki Hildi i teći Verneru prenesemo lošu vest.

Imali smo sreće. Dobili smo ih već pri prvom pozivu. Kao što smo i očekivali, bili su preneraženi kada su čuli šta nam je gospodin Koslovski ispričao. Nismo ni morali da ih pitamo da li će se uskoro vratiti, odmah su nas obavestili da će sledećeg jutra krenuti kući. Pošto je njihov voz stizao tek posle podne, Kale je obećao da će ih pokupiti sa železničke stanice. Podrazumevalo se da ćemo ići sa njim.

Drugi krastavac

aletova tetka Hilda je druželjubiva žena, koja priča još više od svog sestrića. Ona je svima nama vrlo draga i to ne samo zato što Lepotan sme da živi u njenoj bašti i zato što naše porodice u leto snabdeva domaćom marmeladom, u jesen kompotom, a u zimu domaćim kolačićima.

Čim nas je ugledala na peronu, dojurila je do nas.

Zagrlila je Kaleta, čvrsto ga pritisnula uz sebe i sočno ga poljubila u obraz. Bilo je očigledno da mu je neprijatno, pogotovo kada je spazio Štefin široki kez.

– Tetka Hilda! – uzviknu Kale i rukavom obrisa lice.

Ne obazirući se na to, ona je rovarila po svojoj tašni, izvadila nekoliko kolačića za pse, koje je izgleda uvek imala pri sebi, i pružila ih Lepotanu. Ovaj je navalio na njih, kao da tri dana ništa nije jeo, i zazviždao koliko su mu to rupe među zubima dozvoljavale.

U međuvremenu, stigao je i teča Verner.

– Zdravo, deco – pozdravio nas je. – Baš je nezgodno to sa baštom.

Što se tiče govora, on je sušta suprotnost svojoj ženi. Ja verujem da je on voli, između ostalog, i zato što ona stalno govori u njegovo ime, pa on u miru može da radi u svojoj bašti.

Samo ponekad, kada ona s oduševljenjem hvali svoju novu kreaciju u vidu marmelade, on skreće pogled sa baštenskog posla i vragolasto se smeši.

– Šta hoćeš prvo da uradiš? – upita Kale svog teču.

On slegnu ramenima. – Ne znam. Najpre hoću da odem u baštu. Ervin treba da mi pokaže to smešno pismo, a onda ćemo videti šta dalje.

– Zar nećete prvo da idete kući, da raspakujete kofere? – upitao sam ga.

Teča Verner odmahnu glavom. – Ne, bašta mi je bitnija. Koferi mogu da čekaju.

Tek što smo ušli u baštu, teča Verner se već uputio do gospodina Koslovskog, kako bi iz prve ruke saznao šta se dogodilo.

Kale je opet otrčao do krastavaca i počeo da ih prebrojava. Čudio sam se kako to da na putu od železničke stanice nije spomenuo nestalu Divlju Hildu.

– Šta je to sa Kaletom? – pitala je tetka Hilda, kada je videla svog sestrića kako usredsređeno puzi između krastavaca.

– On će vam to ubrzo sam objasniti – odgovorila joj je Štefi uz široki kez.

– Tetka Hilda, moram nešto da ti kažem...

– Zaboga, pa šta je bilo?

– Molim te, nemoj se jako uznemiriti, ali... nedostaju dve Divlje Hilde!!!

Tetka Hilda se uhvati za grudi. – O bože, Kale! Kako si me prepaao! Ti od svake muve napraviš slona.

– Ej, čoveče, ej! – povika Fridhelm. – Juče je nedostajala samo jedna.

Kale klimnu glavom. – Zbog toga se i brinem.

– Brineš se?! – ciknu tetka Hilda. – Molim te, to stvarno nije problem. Još uvek ima dovoljno krastavaca.

– Hilda, šta se dešava? – od baštenske kapije dopirao je teča Vernerov glas.

– Kale je ustanovio da nedostaju dva krastavca – objasni mu tetka Hilda. – Pa je od toga opet napravio dramu. Ma, znaš već kakav je.

– Juče je nedostajala samo jedna – pokuša Kale još jednom. – Neko je noćas sigurno odlomio još jednu.

Teča Verner odmahnu glavom. – Kale, ti si ih brojao?

– Ali, *vi* ste mi rekli da treba da pazim na baštu! – vikao je Kale.

– Da, naravno – potvrdi teča Verner razvlačeci. – Ali pod tim nismo podrazumevali da treba da brojiš krastavce.

– Ako obavljam neki posao, onda ga obavljam do kraja – tvrdoglavio je Kale.

– Znaš, Vernere, – reče tetka Hilda, namigujući svom mužu – on je detektiv!

Teča Verner je opet odmahnuo glavom. – Mladiću, previše gledaš krimiče. Osim toga, trenutno imamo većih briga.

– Šta je rekao Ervin? – pitala je tetka Hilda, a Kale se uvređeno povukao da bi se igrao sa Lepotanom.

– Nećeš verovati, ali njemu su nešto zaista ukrali – reče tiho, nakon što se uverio da ga Kale ne čuje.

– Stvarno?! – zaprepastila se ona. – Šta?

– Kosilicu za travu.

– Ih! On je samo opet zaboravio gde ju je stavio. Ervin polako postaje sve zaboravniji. Molim te, nemoj to reći Kaletu, inače će celu baštensku koloniju prevrnuti naopačke.

Štefi, Fridhelm i ja joj nismo protivrečili. Izgleda da dobro poznaje svog sestrića.

– A šta je gospodin Koslovski rekao u vezi sa tim smešnim pismom? – zanimalo je Štefi.

– Ma, u osnovi, isto što ste i vi nama ispričali preko telefona, samo mi ga je i pokazao.

– Dakle, tačno je da će večeras u dom Udruženja doći službenici da nam objasne šta sve to treba da znači? – pitala ga je tetka Hilda.

– Da. Ervin je već sazvaio generalnu skupštinu baštovana, i sve što uz to ide. Znaš već kakav je. – Teča Verner se široko iskezi onako kako sam mislio da samo Štefi ume.

– Ti likovi iz Gradske uprave nemaju srama! – nervirala se tetka Hilda. – Udruženje i naša baštenska kolonija postoje već toliki niz godina. Nikada nisu imali ni najmanji problem sa nama, a sada nam šalju samo ovo pišljivo pismo i odmah dva službenika, koji žele da nam oduzmu bašte. To je taktika prepada! Zar nije tako, Vernere?

– U pravu si.

– Dobro je da je Ervin uspeo da nas sve obavesti. Napokon se isplatila njegova preterana revnost.

Sva sreća što smo ostavili naš broj telefona, inače bismo se, posle odmora, kao budale samo zgleдали, zar ne?

– Sigurno.

– Da li ste se dogovorili o tome šta ćete večeras uraditi? – nastavi da ga propituje tetka Hilda.

– Da, ali onako otprilike.

– Onako otprilike?! – dreknu ona. – Šta ti to znači? Vernere, molim te, nemoj da ti stalno kleštima izvlačim reči iz usta!

Teča Verner duboko udahnu. – Prvo ćemo smireno saslušati šta imaju da nam kažu, a kada odu, dogovorimo se šta možemo da uradimo. Zašto da se unapred opterećujemo? Još uvek ne znamo ništa konkretno.

Sve što je tetka Hilda na to imala da kaže bilo je: – Muškarci! Šta bih dala da mogu da budem tako mirna!

– Da li smemo večeras da dođemo? – upita iznenađena Štefi.

I ja sam o tome razmišljao, ali se, po običaju, nisam usudio da pitam.

Tetka Hilda i teča Verner se na trenutak pogledaše.

– Meni je svejedno – reče zatim tetka Hilda. – Nemam ništa protiv. Na kraju krajeva, radi se i o Lepotanovom domu. Dakle, i vas to na određeni način pogađa.

– Zar ne moramo prvo da pitamo roditelje? – zabrinuo sam se.

– Naš Rotkvica! – nasmeja se tetka Hilda. – Oprezan, kao i uvek! Bez brige, to ću ja uraditi. Idemo sada do naše kuće. Odatle ću telefonirati vašim roditeljima, a onda ću nam skuvati nešto ukusno. Moramo da ojačamo, pre nego što krenemo u borbu!

– Ej, čoveče, ej! A Lepotan?

– Naravno, i on može da pođe sa nama. Neće ni on ostati gladan. To već znate.

Oprezan, kao i uvek! Čak me i Kaletovi tetka i teča dobro poznaju. Ponovo sam se setio kontrolnog iz matematike. Kada bih samo znao kako da se oslobodim straha!

Tetka Hildin i teča Vernerov stan nalazi se blizu bašte.

Pre nego što su raspakovali kofere, tetka Hilda je telefonirala našim roditeljima i rekla im da ćemo kasnije doći kućama.

– Nije bilo problema – kazala nam je posle razgovora.

Ubrzo nakon toga, na šporetu se u nekoliko šerpi već nešto krčkalo.

Dok smo sedeli zajedno za stolom i uživali u jelu, tetka Hilda nam je otkrivala tajne dobre marmelade od rabarbare i jagoda. Prvi put smo bili u njenom stanu. Toliko nam je bilo udobno, da smo skoro zaboravili zašto smo tamo, sve dok teča Verner pogledao na sat.

– Mislim da je vreme, Hilda – rekao je i ustao.

Iznenada me je obuzelo čudno osećanje. Do tada je opasnost da bi tetka Hilda i teča Verner uskoro mogli da ostanu bez bašte, a Lepotan bez svog doma, bila vrlo daleko, skoro kao u lošem snu, ali odjednom, sve je postalo mnogo stvarnije.

Izgleda da su se i ostali slično osećali. Na putu do njihove bašte, iščezlo je i poslednje sećanje na opuštenu druženje kod tetke Hilde.

Dom udruženja malih baštovana „Baštenjak“ je nešto između kolibe i restorana. U jednom njegovom uglu nalazi se dugačak šank, dok je ostatak prostora ispunjen

jednostavnim stolovima i starim kuhinjskim stolicama. Drveni pod se toliko trese pod nogama, da se pri svakom koraku pomera nameštaj.

Iz daleka se čuo metež, koji je već nastao u oronuloj drvenoj kući.

– Neki su sigurno već stigli – hladno zaključi teča Verner.

– I u dobroj su formi – dodade tetka Hilda. – Večeras će biti napeto.

Ervin Koslovski nas je čekao na vratima. Glava mu se crvenela kao teča Vernerov paradajz i izgledala je duplo veća nego kada smo ga, samo nekoliko sati pre toga, sreli kod baštenske kapije.

– Konačno ste stigli! Ovi su potpuno van sebe. Klarica ih huška. Ništa ne mogu da uradim da to sprečim – jadikovao je.

– Klarica?! – iznenadi se tetka Hilda. – Naša Klarica Zunderman?

Gospodin Koslovski je mlatarao rukama. – Da! Uzvičuje svoje stare borbene parole.

– Kakve borbene parole? – zapita tetka Hilda.

– Ona je još davno, kao vrlo mlada, bila aktivistkinja Crvenih! – objasnio je gospodin Koslovski. – Tada se sa drugovima vukla po ulicama i mahala crvenim zastavama. Nisi znala?

Tetka Hilda je odmahivala glavom. – Nisam imala pojma. Nikada to ne bih pomislila za staru dobru Klaricu.

Nisam skroz razumeo o čemu je gospodin Koslovski pričao, ali izgleda da je baka Klarica, kako je mi zovemo, bila pravi harambaša kad je bila mlada. Ni ja nikada to ne bih pomislio. Ona izgleda kao draga stara

bakica, koja ni mrava ne bi zgazila. Ponekad nas ljubazno posluži domaćim pireom od jabuka. Uostalom, na kraju krajeva, nije ona oduvek bila baka.

Čim smo ušli u dom Udruženja, shvatili smo u kojoj meri je gospodin Koslovski bio u pravu. Baka Klarica je stajala na jednom od klimavih stolova. Jednom rukom se pridržavala o jednog od baštovana, dok je drugom udarala štapom o sto.

– Mir, drugovi i drugarice saborci! Smirite se već jednom! – kreštalala je nad zaglušujućim žamorom glasova. – Ako ne pristupimo borbi promišljeno i disciplinovano, izgubićemo je i pre nego što je počela! Svako će doći do reči, ali redom! Drugovi, zajedno smo jaki! Samo će ih naša sloga naterati u beg!

– Ej, čoveče, ej! – odzvanjalo mi je u uvetu. – Šta ona to priča? Hoće da ide u rat, ili šta?

– Izgleda – cerio se teča Verner, koji je stajao odmah pored Fridhelma. – Verovatno sa vilama i kosama, kao onda kada su seljaci, protestujući protiv zemljoposjednika, izašli na polja.

Teča Verner je celoj situaciji očigledno prilazio sa komične strane, za razliku od njegovog prijatelja Koslovskog. Tokom baka Klaricinog govora, njegova glava je postala još crvenija. Odjurio je do nje i stao ispred stola. Ona je snažno mahala štapom kroz vazduh i za dlaku ga je promašila.

– Klarice, ovako ne ide! – vikao je. – Ovako jednostavno ne ide. Ja sam još uvek predsednik Udruženja. Znači, *ja* ću voditi raspravu!

Baka Klarica se malo nagnu prema predsedniku Koslovskom.

– Predsednik! Pih! Pa, gde si bio? Uvek kad zagusti, ti uhvatiš maglu!

– Nisam uhvatio maglu! – branio se gospodin Koslovski. – Samo sam išao da pozdravim Hildu i Vernera.

Izenada, u sali je postalo znatno tiše. Skoro svi su pogledali u nas. Bilo mi je nekako neprijatno.

– Verner! Dobro je! Napokon, neko ko zna o čemu priča! Dok je on bio predsednik, nismo se svađali oko toga ko će voditi raspravu!

Na moje iznenađenje, neki od prisutnih počeli su da tapšu.

– Oni ne vole gospodina Koslovskog? – šapnu Kale svojoj tetki.

– Ne bih baš tako rekla, ali pojedini iz Udruženja bi bili srećniji kada bi tvoj teča i dalje bio predsednik. Na izborima ga je Ervin jedva pobedio – bila je to gotovo izjednačena borba.

Borba! Gde god da se okrenem čujem: borba. Oduvek sam mislio da su tetkini i tečini prijatelji miroljubivi baštovani. Međutim, sada zvuče kao da bi se noću okupili i međusobno gađali krompirima.

Glava gospodina Koslovskog pretila je da prsne. – Bolje vam je da ne dovodite u pitanje moje predsedničke sposobnosti! – prodera se on. – *Ko* vam je obezbedio novi aparat za točenje piva? Ja!

– A *ko* se pobrinuo za to da od gradskih vlasti dobijemo šljunak za baštenske puteve? Verner! – povika jedan od pristalica teča Vernera.

Baka Klaricin štap se poput mitraljeske paljbe zabijao u površinu stola. – Mir, do vraga! Ovde se ne radi o aparatu za točenje piva ili šljunku, drugovi! Naš protivnik je moćan! Ako ne budemo na oprezu, uništiće nas! Doći

će buldožeri i bageri, drugovi! Izrovariće naše s ljubavlju negovane bašte! S mukom izgrađene senice srađeniće sa zemljom, drveće će pretvoriti u pepeo i, kao i nas, rasturiti na sve četiri strane sveta!

Više ih nije bilo moguće zaustaviti. Izbio je kaos. Već sam se pribojavao da će svakog trenu otrčati da uzmu vile i kose iz svojih baštenskih kućica. Svi su se nadglasavali, treskali pesnicama i lupali nogama. Jedino smo mi, tetka Hilda, teča Verner, moji prijatelji i ja, bili nepomični. Čak je i Lepotan zviždukao borbenu pesmu kroz rupe među zubima.

Najednom, zavladała je grobna tišina. Mogla se čuti muva, kao da je neko daljinskim upravljajem potpuno isključio svaki ton, a svi u prostoriji, uključujući gospodina Koslovskog i baka Klaricu, zurili su u nas! Stresao sam se od jeze.

Šta se desilo? Da li smo uradili nešto pogrešno? Da li misle da smo protiv njih, jer nismo učestvovali u galami? Da li nas smatraju nekom vrstom izdajica? Da li ćemo mi biti prvi koje će nabiti na svoje vile? Već sam razmišljao kuda da bežim, kad sam primetio da nismo mi krivi za tu nepodnošljivu tišinu. Oni su buljili u nešto ili nekoga iza nas!

Štefi, Kale, Fridhelm i ja smo se istovremeno okrenuli.

Na vratima su stajala dva muškarca. Oni mora da su bili službenici, koji su, kako je baka Klarica rekla, gospodina Koslovskog, teču Venera, tetku Hildu i sve ostale hteli da pregaze buldožerima.

Moglo se čuti kako igla pada na pod. Mora da je tako bilo na Divljem zapadu kada bi dva najopakija revolveraša ušla u salun. Naravno, ova dvojica nisu izgledali kao revolveraši, ni blizu, nego kao najobičniji činovnici